

Хатідже Турхан. Книга 2. Султана-українка на османському престолі

Олександра Шутко

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Олександра ШУТКО

ХАТІДЖЕ ТУРХАН

Історичний роман

СУЛТАНА-УКРАЇНКА НА ОСМАНСЬКОМУ ПРЕСТОЛІ

Книга друга

Матір'ю одного з нащадків славнозвісної Роксолани стала українка з Поділля — Надія, яка в гаремі султана Ібрагіма Божевільного отримала ім'я Хатідже Турхан. Вона жила в буремні роки середини XVII століття, насичені повстаннями у провінціях Османської імперії, бунтами яничарів у Константинополі. На жаль, постать цієї султани — маловідома в Україні. Кандидат мистецтвознавства, автор науково-популярних книжок «Роксолана: міфи та реалії» (2015, вид. 2-ге 2016), «Листи Роксолани: любов та дипломатія» (2017) Олександра Шутко на основі історичних фактів, архівних матеріалів та досліджень турецьких, американських і західноєвропейських учених написала про Хатідже Турхан роман, що складається з трьох частин.

Другий том присвячено рокам володарювання цієї султани в Османській імперії. Адже після страти свекрухи — великої валіде Кьосем — Хатідже Турхан стала регентом неповнолітнього сина — султана Мехмеда IV і фактично керувала державою османів.

За участі Хатідже Турхан відбувалися не лише державні призначення, а й аудієнції у султана послів з Азії, Африки та Європи. Велику увагу вона приділяла польсько-українським відносинам. Саме за її регентування гетьман Богдан Хмельницький отримав османський протекторат. Утім, невдовзі він перейшов на бік московитів. Але навіть це не зіпсувало його «дружбу» з османами.

Хатідже Турхан стала останньою представницею «Жіночого султанату» в Османській імперії, засновницею якого була Роксолана.

Присвячую батькові Євгенові Патаю

Розділ I. Сон

1.

Сутеніло.

Легкий вітерець розносив подвір'ям пелюстки яблуневого цвіту, пестив соковиті трави та квіти. Весняні пахощі лоскотали подих, бентежили душу.

Десь зовсім поряд звучала пісня. Знайомий до болю голос виводив колискову. Він змусив затріпотіти серце...

– Мамо? – побачивши навпроти себе поруч з рідною хатою жінку в білій хустині, яка колисала рожевощоче маля, прошепотіла Надійка.

– Мамо! – крізь сльози покликала вже голосно, почувши тупіт кінських копит... Її серце стиснулося від болю.

– Ні! Прощу, ні! – закричала, побачивши уві сні татарських вершників, які нищили та плюндрували все на своєму шляху.

– Валіде! – вривався у сон стурбований голос.

Він змусив Хатідже Турхан прокинутися. Розплющивши очі, вона побачила схвильоване обличчя відданої служниці Мелекі.

– Що сталося? – підвівшись із розшитих золотом червоних, як кров, атласних подушок, запитала з трепетом двадцятип'ятирічна матір султана Мехмеда – Хатідже Турхан. Її свіже обличчя, оплутане, ніби павутинням, світлим, як льон, волоссям, що вибилося із заплетеної коси, враз посерйознішало.

«Під час миття рук у гаремі». К. Роже

Помітивши тривожний погляд повелительки, Мелекі знітилась і поквапилась її заспокоїти:

– Вибачте, що розхвилювала вас. Нічого страшного не трапилося. Просто невдовзі прозвучить ранковий намаз. А ви наказали мені розбудити вас, щоби встигнути підготуватися до молитви.

– Так, люба, дякую.

Помахом руки Турхан підкликала до себе служниць із глечиком з водою, духмяним милом та білосніжними рушниками.

– І ще, моя пані, – додала Мелекі. – Ваша доня, султана Атіке, просить дозволу сьогодні відвідати вас...

– Моя крихітка Атіке... – усміхнулася валіде. – Надішли за нею служників, нехай покличуть її до мене на вечерю.

– Так, султано, – покірно схилила голову Мелекі.

Вона чекала на дозвіл Хатідже Турхан супроводжувати її до молільні, збудованої за часів великих султан-попередниць – Нурбану й Сафіє. Вони, так само, як і їхні наступниці, Махфіруз, Халіме та Кьосем, забули свого християнського Бога й, дивлячись на мозаїку, що мала вигляд священної Кааби, величали тут Аллаха.

«Скільки бачили сліз матерів і жінок султанів та чули їхніх прохань стіни цієї розкішної споруди?» – думала, промовляючи молитву, валіде Турхан. Задля служіння народові ісламу та державі османів їм довелося забути не лише свого Бога, а й батьків, і далеко за межами батьківщини розпочати нове життя, геть не схоже на східну казку. Воно було сповнене тривоги за султана – спершу чоловіка, а потім сина, доля яких залежала від забаганок рабів і нахабства ворогів.

«Чого варті хоча б загибель від рук палацових змовників та бунтівних яничарів юного султана Османа Другого, божевілля його дядька Мустафи Першого, який двічі сходив на трон, але помер у забутті ув'язненим у кімнаті палацу, і страта Ібрагіма Першого... Тож зараз саме від мене залежить доля османської династії, – розуміла Хатідже Турхан, яка фактично керувала за свого десятирічного сина-султана ослабленою війнами та регулярними повстаннями державою османів. – Хай мені допомагає Аллах. На все Його воля», – відганяючи страшні думки, подумки мовила вона.

– Амінь, – під кінець молитви проказала уже вголос.

Аж раптом султана помітила, як сколихнулося полум'я свічок, і зрозуміла, що хтось, порушивши її спокій, наважився увійти до кімнати молільні.

– Узун Сулеймане! – не повертаючись до візитера, вигукнула вона. Бо тільки цей євнух, попри потужну статуру, що наводила жах на жінок султанського палацу, вмів так тихо, майже нечутно пересуватися лабіринтом кімнат гарему.

– Так, моя володарко-султано, – почула у відповідь.

– Ти чого тут?

Хатідже Турхан дратував Узун Сулейман. Вона знала, яку владу після втрати Кьосем і спасіння від смерті її сина-султана отримав цей дужий євнух. Роль безпомічної іграшки, яку він їй нав'язував, насправді дуже лякала султано. І Узун Сулейман, здається, розумів це. Тому продовжував наполегливо і вправно маніпулювати нею, використовуючи на свою користь її страхи за майбутнє сина.

– Вам, моя пані, його світлість – ваш брат Юсуф-ага – надіслав листа.

– Це добре, – вдивляючись у порожнечу молільні, яку поступово заповнювало світло холодного зимового ранку, тихо відповіла Турхан. – Передай цього листа Мелекі, я незабаром його прочитаю.

– Як накажете, моя султано, – мовив євнух, який навіть у поклоні здавався велетенським.

Коли ж він поквапився залишити кімнату молільні, раптом почув від Хатідже Турхан:

– Стривай, Сулеймане!

– Я цілком і повністю до ваших послуг, султано!

– Що ти чув про стан османського флоту та підготовку його до виходу в море? Чи є від садрама 1 Гюрджю Мехмеда-паші новини з цього приводу? – поцікавилася султано.

Свою молодість вона намагалася компенсувати серйозним виразом обличчя, на світлому чолі якого під час розмови залягли дві

довгенькі зморщечки.

– Поки що ні, валіде, – відповів євнух.

– Шкода, дуже шкода, – засмутилася Хатідже Турхан. – Бо у столиці зібралось до п'яти тисяч сипахів, готових рушити в похід на Крит. Якщо ми затягуватимемо з відправленням їх морем, то від неробства вони можуть спровокувати сутички.

– Ви, як завжди, маєте слухність, моя султано, – з удаваним здивуванням зауважив головний євнух.

– Годі вже мені лестити, Сулеймане, – зупинила його молода валіде. – Це була твоя ідея – настановити великим візиром Гюрджю Мехмеда-пашу. Тому маєш знати, що та як він робить. Те, що ти не знаєш ситуації, свідчить: нічого путнього чекати від садразама мені не варто, – холодно кинула.

Це збентежило Узун Сулеймана, який звик до шанобливого ставлення до себе вінценосних осіб.

– Що з нею? – вийшовши, пошепки запитав він у здивованої Мелекі.

Але та не знала, що відповісти, й лише розгублено низала плечима.

2.

Січневий буревій гнав з Босфору темні хмари. Білий пухнастий сніг, що вкрив місто зранку, надвечір перетворився на смердючу багнюку, яку місили ногами поодинокі перехожі.

Юсуф-ага, закутаний у чорний плащ-накидку й такого самого кольору тюрбан, скидався на крука, який чатував на жертву під вікнами брудних міських хижок. Його гнітили холод та волога, якими просякли вулиці Константинополя.

«Скоріше б закінчилася зима... Так хочеться весни й тепла», – думав, хапаючи дрижаки, Юсуф-ага.

Аж раптом почув за спиною поспішні кроки.

– Кенане, це ти? – вигукнув, вдивляючись у темний силует дебелої постаті чоловіка, який, злегка накульгуючи, йшов йому назустріч.

– Вітаю тебе, брате! – простягнувши довжелезні руки, раптом заревів велетень.

Його слова, зірвавшись із уст, відгукнулися луною, забриніли у скельцях віконць понурих хижок та згинули у просторі брудної порожньої вулиці.

– Нарешті, ти тут, Кенане. А то я вже почав думати, що нині не побачу тебе, – зреагував на гучне привітання Юсуф-ага.

– Не сердься, брате! Мене затримали обов'язки дамада 2 султана, тому я й запізнився на зустріч до тебе, – стискаючи родича у міцних обіймах, почав виправдовуватися чоловік Атіке-султан – паша Сари Кенан, якого Юсуф-ага через заслання того на Крит за наказом валіде Кьосем не бачив уже понад два роки.

– Та годі тобі! Задавиш мене, Кенане.

– Не скигли, наче жінка, – почав глузувати з Юсуфа, затисненого у сталеві обійми, двометровий велетень Кенан.

Аж раптом він зщулився від удару, завданого ліктем у живіт.

– Ти чого? – захрипів паша, скорчившись від болю.

– От знатимеш, як мене бабою називати, – не вгамовувався обурений цими словами Юсуф-ага.

– Ти – мужик! – заревів Кенан.

– От і добре, – задоволено відповів його приятель.

– Замість з'ясування стосунків краще ходімо, вип'ємо чогось міцного, – запропонував рудоволосий велетень.

– Це ти – про шинок? – здивувався Юсуф-ага.

– Авжеж, – почув у відповідь.

– Стривай! Хіба родичам султана можна гнівити Аллаха?

– І чому ти такий цнотливий, Юсуфе? – саркастично кинув Кенан.

– Ти знову за своє? Годі вже глузувати з мене! – обурився брат Хатідже Турхан.

Але Кенан зробив вигляд, що не помітив цього й, насупивши брови, пішов до найближчої хижки. За ним потягнувся й розгублений Юсуф-ага. Прочинивши двері, вони удвох зайшли до погано освітленої кімнати з великою пічкою. Тут під веселу музику крутилися навколо сп'янілих чоловіків спокусливі танцівниці.

– От ми й на місці, – підсуваючи до себе стола з брудними кухлями з-під якогось сірого смердючого напою, мовив задоволено Сари Кенан.

– Що питимете, шановні беї? – почув од літнього чоловіка у строї, в який виряджались у Константинополі євреї, та відразу ж відповів:

– Шинкарику, налий-но нам чогось міцного! І баранячу ногу з рисом не забудь засмажити. Бо я ще від ранку нічого не їв.

– Буде як забажаєте, – ледь не у ноги вклонився шинкар і зник так само швидко, як і підбіг.

– Брате, а ти не боїшся, що нас тут упізнають? – пошепки запитав збентежений Юсуф.

– У тебе на лобі не написано, що ти брат валіде-султан – гмикнув до нього Кенан. – Ти не в каптані, без урочистого тюрбана. А без нього тебе ніхто не помітить. Але годі про це, – серйозним тоном перервав розмову чоловік султанської сестри, побачивши перед собою на столі повні чарки, що приніс шинкар.

– За твоє здоров'я! – вигукнув Кенан й умить ковтнув каламутний напій.

«В османській мейхані». Невідомий автор

– Боже, що за гидота?! – пропищав, скривившись, як середина на п'ятницю, від одного лише ковтка цього міцного пійла Юсуф-ага.

– Ракі, хлопче. Ось що, – з блиском ув очах відповів Сари Кенан.

– Мені б кави... – не здавався Юсуф.

– Ти – як вередливе дівчисько, – не стримавшись, бовкнув його приятель. – От якби тебе так само, як мене, відправили на службу до глухих провінцій, то пив би усе, що горить.

– Вельмишановний бею! Чому сидиш такий засмучений у місці гулянок та веселощів? – втруtilась у розмову одна з танцівниць.

– Нам ще цього бракувало... – побачивши її, процідив крізь зуби набурмосений Юсуф.

Кенан, не звертаючи увагу на друга, підхопив жінку за пухкі стегна і всадовив собі на коліна. Припавши обличчям до її оголених плечей, він вдихнув їхній аромат та проспівав:

– Ааах... Я вже й забув, як пахне жінка.

Від почутого пухку танцівницю пересмикнуло, її вузькі розкосі очі враз стали завбільшки з блюдця.

– Ти що – євнух? – не приховуючи здивування, видала вона.

Її подруги, які стояли поруч, виляючи стегнами у такт музики, весело й нестримно загиготали. Спантеличений таким перебігом подій Юсуф-ага помітив, як очі Кенана від люті почали наливатися кров'ю. Тому, побоюючись за жінок, зірвався з місця й сказав:

– Так, панянки, досить! Залиште нас у спокої.

На його подив, жінки враз стихли й щезли.

– Невдячні шльондри, – вливши у себе чергову чарку ракі, пригнічено пробурмотів Сари Кенан.

– Чого ти так, брате? – намагався розговорити друга Юсуф-ага.

– Чого я?! А ти як думаєш, легко бути чоловіком дитини – доньки валіде-султан Атіке? – з розпачем у голосі відповів той. – Ні спати із законною дружиною, ні торкатися інших жінок зятеві династії не можна. То як мені у розквіті сил так жити? Виходить, що я – гірший за євнуха, – жалівся сп'янілий від ракі й образи Кенан.

«Оце так поворот...» – подумав спантеличений Юсуф-ага, відтак чомусь сказав:

– Ти ніби мусульманин у житті, а в душі – справжній козак.

Такі слова, здається, змусили понурого рудоволосого велетня відволіктися від сумних думок. Підвівши каламутний од випивки погляд, несподівано чітким голосом заявив:

– Правду кажеш, друже! Хоч би як намагався жити за бусурманськими законами, все ж моя вільнодумна натура, виплекана безмежжям степу, не змогла забути неприборканий козацький дух. Он, подивися на українських козаків. Сам гетьман Богдан Хмельницький заради ляшки-шляхтички Гелени, яку покохав до нестями, таке заварив на польських теренах. Через неї справа до війни дійшла...

– Ой, що було – то було, Кенане, – продовжив Юсуф-ага. – Поставив той Хмельницький на вуха всіх шляхтичів. Ба, навіть до Константинополя дістався з проханням надати йому зверхність сонцесяйного султана, щоби ляхи його поважали та русинів за бидло не мали. А коли раптом дізнався про зраду коханої дружини та її страту за велінням улюбленого сина Тимоша, впав у відчай та й програв наступного ранку битву під Берестечком. Скільки ж тоді відданих йому козаків полягло... – примружився від гірких слів чи то від звабного аромату свіжоспеченої баранини, яку приніс шинкар, Юсуф-ага.

А Сари Кенан, роздираючи руками баранячу ніжку, раптом зауважив:

– Тепер від кохання до Розанди, красуні-доньки молдавського воєводи Василя Лупула, згорає старший Хмельниченко – Тиміш.

– Невже?! Звідки знаєш? – здивувався Юсуф-ага.

– Є в мене серед козаків друзі, які сповіщають про все, що діється у гетьманській родині, – відказав, пережовуючи соковите м'ясо, Сари Кенан.

– Чув, що не так давно вона ще була заложницею султана в Константинополі. Але аги яничарів, здобувши владу за валіде Кьосем, – най земля їй буде пухом! – за величезний викуп

відпустили її на Батьківщину, – мовив Юсуф-ага.

– І тут не обійшлося без допомоги Богдана Хмельницького, чийм другом був покійний ага яничарів Бекташ, – додав Сари Кенан.

Юсуф-ага хотів щось відповісти йому, але його відволікли жіночі крики. Вони долинали зі сходів до кімнат другого поверху. Раптом звідти скотився якийсь чоловік у мундирі сипаха. Сиплячи прокльонами, він хутко підвівся та побіг знову на другий поверх, звідки вигулькнула світловолоса дівчина в розірваній сукні й почала, відбиваючись од нахаби, голосно кричати українською: «Рятуйте, люди!» Тоді нападник зацідив їй кулаком у обличчя. Вона впала, але не втратила тяму і продовжувала відбиватися, волаючи:

– Не чіпай мене, проклятий! Іди геть, наволоц!

Побачивши це, Юсуф-ага не встиг і оком зморгнути, як Сари Кенан накинувся на розгніваного сипаха та, піднявши його за барки, почав смачно товкти йому пику. Підскачивши, Юсуф-ага щосили намагався відтягти друга від заюшеної кров'ю жертви, яка ледь дихала.

– Годі вже, залиш його! – кричав він, але той не вгамовувався.

Лише виплеснута на голову Сари Кенана крижана вода з глечика, що Юсуф вихопив із рук шинкаря, змусила охолонуту розлюченого велетня.

– Забираймося звідси, – сіпаючи за лікоть приятеля, почав бламати перестрашений його черговою витівкою Юсуф-ага.

Він розумів, що коли до шинку нагрянуть друзі побитого сипаха, то зчиниться неабияка бійка. Якщо ж замість них прибіжить султанська охорона, їх обох викриють та покарають за пиятику.

Але Сари Кенан не квапився піддаватися на вмовляння друга. Випростався, торкнувшись рудою головою стелі, й поволі рушив до заплаканої дівчини, яка, зіщулившись, наляканим звірятком забилася в куток на сходах.

– Ти можеш іти? – тяжко дихаючи, запитав він нещасну українку.

Та, витираючи рукою кривавий струмочок під носом, швидко закивала головою.

– От і добре. Підводься й ходімо з нами, – простягнув до неї велетенську долоню Кенан.

Але дівчина вагалася. Тоді він, зблизнувши широкою усмішкою, запитав:

– Як тебе звати, красуне?

– Катерина, – тихо відповіла тремтячим голосом.

– Друже, вшиваймося! – репетував із-за спини Кенана переляканий Юсуф-ага.

Почувши за вікном тупіт коней і брудну чоловічу лайку, рудоволосий велетень раптом підхопив наполохане дівча на руки і заспішив разом із другом до чорного виходу зі шинку.

Вибігши на подвір'я, вони схопили за гриви перших-ліпших коней зі стійла та, пришпоривши їх, розчинились у темряві січневої ночі.

3.

Хатідже Турхан, сидячи на софі у покоях валіде, куталася в м'яку теплу ковдру. В оздобленій блакитними кахлями пічці потріскували дрова. На столику, котрий служниці накривали до вечері, пашіли п'янками ароматами страви: запечене у гіркому виноградному соусі курча та духмяний, рясно приправлений прянощами плов.

«Усе це так любить моя Атіке», – в очікуванні зустрічі з донькою думала валіде Турхан.

Почувши стукіт у двері, вона підвелася. Їй назустріч вийшла в ошатному вбранні султани, гаптованому золотою ниткою й отороченому хутром, восьмирічна Атіке.

– Як ти виросла за той тиждень, що ми не бачилися! – обіймаючи доньку, подивувалася Турхан.

Атіке, забувши про правила етикету, кинулася до матері й, не відпускаючи її з обіймів, прошепотіла:

– Я так скучила за вами, мамо!..

– І я, доню. Як ти? – запитала Турхан, вдивляючись ув обличчя маленької блакитноокої султани.

– У мене все гаразд. Днями повернувся чоловік – Сари Кенан, – тоненьким голосом, зашарівшись, показала дівчинка, а потім помахом руки підкликала до себе служницю – рудоволосу Гюльнар.

Підійшовши зі скринькою в руках до султан, вона схилилась у глибокому поклоні.

– Що це ти принесла? – поцікавилася Хатідже Турхан.

– Це вам, велика валіде, на знак вдячності попросив подарувати ваш зять Сари Кенан-паша.

Із цими словами Гюльнар відчинила скриньку зі слонової кістки. У ній Турхан побачила золоту брошку – імітацію османського тюльпана, всипану дрібними алмазами з великим рубіном посередині.

«Гаремна одаліска». Г. Бартлетт

«Добрий смак у мого зятя», – належним чином оцінивши коштовний дарунок, подумала вона, а вголос мовила:

– Чудово! Сьогодні ж накажу надіслати паші подарунки – вишиті рушники та сорочки. Сподіваюся найближчим часом побачити його в султанському палаці. А зараз, доню, запрошую тебе повечеряти зі мною.

Розмістившись на великих подушках із багряного оксамиту, султани мовчки стежили за тим, як служниці розставляють на дерев'яному з перламутровими блискітками столику порцеляновий посуд і вправно накладають у нього запашну їжу. Цю мовчанку порушила Хатідже Турхан, яка помітила на тоненькій шийці доньки

гарний золотий ланцюжок із кулоном, зробленим у формі троянди.

– Звідки це в тебе, моє сонечко? – поцікавилася.

– Від мого любого чоловіка Сари Кенана-паші, – зашарілась Атіке.

Цієї миті її служниця Гюльнар випустила з рук срібну тачу, і кубки з гуркотом упали на підлогу.

– Ой лишенько! – здригнувшись од несподіванки, зойкнула Турхан й одразу ж прикрикнула:

– Гюльнар, чому ти така незграбна сьогодні?

– Вибачте, султано, – не підводячи очей, відповіла та.

– Гаразд, залиш нас, – наказала стривожена валіде і вже хотіла повернутися до спілкування з Атіке, як помітила у вухах служниці-московитки Гюльнар гарні коштовні сережки. Вони видалися Хатідже Турхан схожими на той кулон, що прикрашав шийку її доньки.

«Ніби з одного комплекту прикрас...» – промайнуло в голові у Турхан.

Проте вона вирішила не виказувати підозри і занепокоєння. Наступної миті підкликала до себе наложниць із подарунком для Атіке.

– Це тобі, моя квіточко, – вручила доньці мініатюрну діадему із зеленими смарагдами у золотій оправі. – Вона належала Сафіє-султан, коли та ще юною дівчиною стала хасекі Мурада Третього – внука твоєї пра-пра-пра... бабусі великої Хюррем-султан.

– Дякую вам, моя валіде, – захоплено роздивлялася коштовний дарунок Атіке.

...

Далі — у повній книжці «Хатідже Турхан. Книга 2. Султана-українка на османському престолі».

nashaknyga.com.ua